

Божество різанини

В одному з міських парків Парижа один хлопчик вдарив іншого по голові кийком – у результаті два вибиті зуби. Родина кривдника (Ален і Аннет) приходить до родини жертви (Мішель і Веронік), щоби принести вибачення і вирішити проблему. Драматург ретельно змальовує кожного з чотирьох персонажів. Ален – адвокат, який весь час розмовляє по своєму мобільнику, чим страшенно дратує всіх; він цинік і мало цікавиться долею сина. Аннет – фахівець із нерухомості, дуже фальшива, улеслива жінка, яка, зрештою, виявляється слабкою і нещасливою. Мішель крамує різним залізяччям; він не менш цинічний, ніж Ален, але намагається приховати це за машкарою ґречності та прагматизму. Веронік – бібліотекарка, письменниця, сповідує гуманістичні цінності, пише книжку про конфлікт у Дарфурі, цікавиться живописом. Розмова батьків заходить у глухий кут. Наївшись пирога з фруктами і надто рознервувавшись, Аннет починає блювати. Це стає точкою відліку для спадання машкар із героїв. Кожен із них виявляє себе не таким, яким хоче здаватися. Мішель – викинув на вулицю домашнього хом'яка, і той, напевно, загинув. Веронік – у полоні речей, її більше цікавлять цінні альбоми з репродукціями, ніж Аннет, яку вивертає після пирога. Зрештою, всі слова сказані, Мішеля названо «вбивцею», Веронік – «дешевкою», а їхній син, виявляється, гомосексуал, через що й отримав кийком по зубах. «Вельми сучасна спокуслива манера, найнезвичніший драматургічний голос Франції та найкращі традиції великої французької літератури» Тільман Краузе, *Die Welt* «Про наше суспільство вона каже більше, ніж усі сучасні серйозні дослідники. Найкращий сучасний автор комедії» Етьєн де Монтеті, *Le Figaro* «Напрочуд майстерно виписані діалоги» Франк Нуші, *Le Monde* «Кортить чогось стисло, потужного та їдкого, чогось, від чого не сила відірватися? Ви довго ходитимете під враженням від цієї маленької малоприємної книженції» *Psychologies* «Надто жорстоко і надто кумедно» Жером Серрі, *Le Nouvel Observateur*

колекція театральна

Ясміна Реза
БОЖЕСТВО РІЗАНИНИ

Yasmina Reza

LE DIEU
DU CARNAGE

ALBIN MICHEL

Ясмiна Реза

БОЖЕСТВО
РІЗАНИНИ

---

*З французької переклав
Іван Рябчій*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

ББК 84.4 Фра-44

P-34

Ясмiна Реза

БОЖЕСТВО РІЗАНИНИ

П'єса

З французької переклав Іван Рябчій

Перекладено за виданням:

Yasmina Reza

Le dieu du carnage

Éditions Albin Michel, Paris

ISBN: 978-2-226-17374-4

© *Éditions Albin Michel et Yasmina Reza, 2007*

У своїй найвідомішій п'єсі «Божество різанини» французький драматург Ясмiна Реза зриває машкару з сучасного західного суспільства. Через бійку між двома хлопчиками їхні батьки – два вельми не схожих одне на одного подружжя – змушені зустрічатися, знайомитись і шукати порозуміння. Низка нібито дріб'язкових подій призводить до «найгіршого дня» в житті кожного з них. «Чому ми такі злі?» – відповідь саме на це запитання шукає авторка п'єси.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна передавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

ISBN 978-617-7192-28-1

ISBN 978-617-7192-29-8

Серія «Колекція театральна»

© Éditions Albin Michel et Yasmina Reza, 2007

© Іван Рябчій, український переклад, 2015

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2015

Веронік і Мішель Ульє сидять навпроти Аннет і Алена Рей.

Треба, щоб одразу відчувалося, що ми вдома у родини Ульє і що ці дві пари щойно познайомилися.

У центрі — низенький столик, завалений художніми альбомами.

Два великі букети тюльпанів у джбанах.

Панує серйозна, щира й поблажлива атмосфера.

ВЕРОНІК: Тож ось наша заява... А ви складете свою... «З листопада о пів на шосту вечора у сквері Прапорщика Дюнана після сварки одинадцятирічний Фердінанд Рей, озброївшись кийком, ударив по обличчю нашого сина Брюно Ульє. Внаслідок чого в останнього опухла верхня губа, було пощерблено два різці та ушкоджено нерв правого різця».

АЛЕН: Озброївшись?

ВЕРОНІК: Озброївшись. О, вам не подобається слово «озброївшись»? Мішелю, чим можна замінити? Схопивши? Заволодівши? Схопивши кийок — непогано, еге ж?

АЛЕН: Так, хай буде схопивши.

МІШЕЛЬ: Схопивши кийок.

ВЕРОНІК (*виправляє*): Схопивши... Парадокс у тім, що ми завжди вважали сквер Прапорщика Дюнана такою собі безпечною гаванню, на відміну від парку Монсурі.

МІШЕЛЬ: Саме так. Завжди кажемо: до парку Монсурі не можна, до скверу Прапорщика Дюнана — будь ласка!

ВЕРОНІК: Але це я так... У будь-якому разі ми дуже вам вдячні за те, що прийшли. Складно досягнути чогось квапливими рішеннями.

АННЕТ: Та ні, це ми вам дякуємо, ми!

ВЕРОНІК: Не думаю, що слід за щось дякувати. На щастя, існують навички співіснування!

АЛЕН: Що їх наші діти, здається, ще не набули. Тобто, я хотів сказати — наш син!

АННЕТ: Авжеж, саме наш син!.. А як бути з зубом, якщо нерв ушкоджено?..

ВЕРОНІК: Ми ще не знаємо. Записалися до лікаря. Здається, загрози для всього нерва немає.

МІШЕЛЬ: Там лише невеличка цятинка.

ВЕРОНІК: Саме так, цятинка. Частину нерва зачепило, а решту не ушкоджено. Але поки що нерв не умертвляють.

МІШЕЛЬ: Хочуть дати зубику шанс.

ВЕРОНІК: Це, принаймні, краще, ніж пломбування каналів.

АННЕТ: Авжеж...

ВЕРОНІК: Тож певний час за зубом стежитимуть, аби дати нервові час на відновлення.

МІШЕЛЬ: Хлопчині доведеться ходити з керамічною наліпкою на зубі.

ВЕРОНІК: Адже до вісімнадцяти років протезів на ставлять.

МІШЕЛЬ: Так, вона має рацію.

ВЕРОНІК: Постійні протези можна ставити лише тоді, коли процес росту зубів завершився.

АННЕТ: Звичайно... Сподіваюся... Сподіваюся, все буде гаразд.

ВЕРОНІК: Ми на це розраховуємо.

Пауза.

АННЕТ: Які чудові тюльпани!

ВЕРОНІК: Це з квіткової крамнички на ринку Мутон-Дюверне. Знаєте, нагорі?

АННЕТ: Звісно, знаю.

ВЕРОНІК: Їх щоранку доставляють із Голландії. Десять євро за п'ятдесят тюльпанів.

АННЕТ: Справді?

ВЕРОНІК: Знаєте ту крамничку? Нагорі?

АННЕТ: Так, знаю.

ВЕРОНІК: Не знаю, чи вам відомо, але він не хотів виказувати Фердінанда.

МІШЕЛЬ: Так, він відмовлявся.

ВЕРОНІК: Дивне видовище: у дитини немає обличчя, зубів — і вона відмовляється говорити!

АННЕТ: Уявляю.

МІШЕЛЬ: Брюно не хотів виказати його зі страху, що друзі вважатимуть його за наклепника. Веронік, треба дивитися правді в очі, це була не просто мужність.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ